

Reial influència

El rei Felip VI no ha trigat en posar cullerada a la tensa situació política que viu Catalunya, i en les últimes setmanes s'ha vist en dues ocasions amb Artur Mas. De la primera, a La Zarzuela, no va transcendir el contingut de la conversa fins que el president de Cantàbria, Miguel Ángel Revilla, va trencar el silenci monàrquic, assegurant que el rei veia l'actitud de Mas irreconduïble.

L'única informació que vam poder palpar d'aquella primera trobada era la corporal, moviments, gestos i una posada en escena de la qual es podia llegir perfectament la tensió de Felip amb Mas, esperant a saber què hi duia al sarró, mentre que el president català semblava tenir la situació bastant apamada. Llavis closos del monarca amb el rostre seriós, tocament a l'espatlla del rei per part de Mas o la confusió de qui havia de passar abans per la porta posaven en evidència que més que una trobada era l'inici d'una partida.

Felip i Mas s'han tornat a veure les cares aquesta setmana, aquest cop a Barcelona i amb un discurs del monarca centrat en recordar que hi ha una llei i que cal complir-la. Mas s'ho mirava amb atenció, per més tard replicar que en cap cas s'havia saltat la llei. Clarament, el rei advertia sobre les intencions manifestades per Romeva, on va posar sobre la taula prendre una decisió tan unilateral com contundent si Espanya atacava les llibertats dels catalans.

La gestualitat també ha arribat a l'Ajuntament de Barcelona, i implicant un cop més la casa reial. L'alcaldeessa, Ada Colau, va decidir dijous retirar el bust de Joan Carles I del saló de plens, al·legant que només té sentit tenir-ne si es tracta del cap d'estat, càrrec que ja no ocupa. Les files del PP van encarregar-se de situar ràpidament divendres un quadre de Felip VI a la sala.

Tot plegat ens mostra la dinàmica que s'ha adoptat des de Madrid per forçar la imatge de què la reialesa seguirà tenint un paper clau per decidir i influir en el futur dels catalans, després d'una etapa en què el seu pes, en tots els nivells, havia davallat fins el punt de convertir-se en un element sense més càrrega i influència que la que alguns li volien atribuir. Una estratègia que potser caldrà aprofitar a l'hora de posar tota la carn a la graella per part l'executiu sortint del 27-S a l'hora de negociar el futur polític i les relacions entre Catalunya i Espanya.

Això, és clar, sense menystenir un govern espanyol que ha tancat la porta i de manera sonora en diverses ocasions.